

FERÐSLUVANLUKKAN Í OYNDARFIRÐI

TAÐ SKAL BARA EIN VÁTTLIGUR TÚRUR TIL

– 3. jóladagur var, og vit nutu jólafriðin. Rani kom tíðliga heim úr arbeiði. Vit sótu og prátaðu eitt sindur um nýggjárshaldið, sum hann altíð gleddi seg til. Hetta kvøldið skuldi Rani til eitt *framskundað* nýggjárshald saman við vinmonnunum, tí ein teirra skuldi til Noregs at arbeiða beint fyri ársskiftið. Vit tosaðu um, hvussu spennandi tað kundi verið hjá honum, um hann einaferð slapp á ein boripall at arbeiða sum elektrikari. Ikki hugsaði nakar, at hetta skuldi vera hansara seinasta nýggjárshald og okkara seinasta løta við Rana

Eiríkur Lindenskov

Í Oyndarfirði bógva hjúnini Eydna, 47 ár, og Rúni, 45 ár, saman við yngsta soninum Hanusi, sum er 12 ára gamal. Seinastu jól búðu eisini tey bæði systkin hansara, Rani, 20 ár og Barbara, 22 ár, heima. Millum jólanna gjørdist eftirnavn teirra, í Billustovu, kent fyri hvørt mansbarn í Føroyum, tá tað varð partur av hvørjari tíðindasending og tíðindaportali fram til 4. januar, tá Rani í Billustovu varð funnin. Her siga Eydna og Rúni frá, tá tey mistu Rana.

Virkisfúsar og kærleiksfullar

Rani var ein glaður drongur. Hann var málsøkin og viljasturkur. Honum dámdi væl at hageiða mat, tvøst og spik, at fletta seyð, at fiska, skera flak og at síggja eitt vælbúgvið borð. Eydna greiðir frá:

– Hann var ógvuliga

Mynd: Álvur Haraldsen

kerligur, og himpraðist ikki at geva mammuni og pápanum bæði mussar og klemm. Hann var góður við síni systkin, og lítlibeiggin sá upp til hann, sum skuldi vera elektrikari og maskinmestari. Sum yngri spældi hann horn við Nes Sóknar Hornorkestri, fótbólt við Skála, og eisini spældi hann

hondbólt við StÍF til tað seinasta. Vinir hevði hann nógvar, og Jens Pauli var ein, ið stóð honum nær. Líka frá barnsbeini av og nú teir liggja lið um lið í kirkjugarðinum.

Óunnligur morgun

Morgunin eftur veitsluna, sum Rani skuldi í, vaknaðu

Eydna og Rúni umleið klokkan 07.30. Eydna fór inn í kamarið hjá Rana at vita, um hann var heimkomin.

– Har var eingin drongur. Eg ringdi til hansara, men einki samband var við telefonina hjá honum. Vit væntaðu, at hann var privatsjaufførur, tí engin bilur var í túninum, og teir vóru vanir

at skiftast at koyra hvør annan, um vertskapur var uppi, greiðir Eydna frá.

– Annars sótu vit henda leygarmorgunin og fingukokkum morgundrekka, tá vit varnaðust óvanligt virksemin í bygdini. Bilur koyrdu eitt sindur øðrvísi enn vanligt ein stillan leygarmorgun. Sólbjørn, beiggi Eydnun, kom inn á gólvið, og vit sóu beinanvegin á honum, at okkurt var áfatt. Og tá hann so spurdi, um Rani var uppi á loftinum og svav, vistu vit, at okkurt álvarsligt var hent. Ein bilur var farin í Rættargjógv, men teir vistu ikki, hvør bilur tað var, minnst Rúni.

Rúni fór inn at hyggja við Rættargjógv og sá beinanvegin, at tað var bilurin hjá Rana, sum var farin útav. Tað einasta, sum Rúni sá var ein kúfangari á tromini til gjónna, sum bilurin var farin í. Hann kendi kúfangaran aftur.

Hvør manglar?

– Tá Rúni kom heim og segði mær, hvat hann hevði sæð, var tað, sum alt steðgaði upp hjá okkum. Tað er ringt at ímynda sær og siga frá, hvussu ræðuligt tað var. Ongin visti, hvør ella hvussu nógv vóru í bilinum. Fyrst varð tosað um, at tað vóru fimm ungfólk, sum vóru saknað, so bankað varð á allar dyr, til funnið varð fram til teirra, sum ongantíð vóru komin heim. Tað vóru Rani og besti vinmaður hansara, Jens Pauli, greiðir Eydna frá. Bilurin varð funnin